

ΠΟΘΟΣ

Τῆ δεσποινίδι Κ. Α.

ἮΘΕΛΑ νᾶμουν Ραφαήλ, παρθένα, νὰ γνωρίσω,
Ποῦ κρύβεται ἡ ἀθάστη τῆς τέχνης του πηγὴ,
Νὰ πάρω χρώματα καὶ φῶς, γιὰ νὰ σὲ ζωγραφίσω,
Ἄγέρατα τὰ κάλλι σου νὰ μένουνε στὴ γῆ.

Ἦθελα νᾶμουν Ἄϊνε, νὰ ἔχω γιὰ θρησκεία
Τὴν ποίησι, τὸν ἔρωτα νὰ ἔχω προσευχή,
Νὰ ἐξιστορῶ αἰώνια μὲ ἄλλη γλῶσσα, θεία,
Ταῖς χάrait σου ταῖς σπάνιας ποῦ κρύβεις στὴ ψυχὴ.

Ἦθελα, κόρη, νᾶμουνα, Φειδίας, γιὰ νὰ φθάσω
Τὴ θεία ὁμορφίαν ἐκεῖ ἔψηλα στὸν οὐρανό,
Νὰ πάρω ἀχτῖνα καὶ πνοὴ σ' ἀλάδαστρο νὰ πλάσω
Τ' ὀλόχυτό σου τὸ κορμὶ γιὰ νὰ τὸ προσκυνῶ.

Ἦθελ' ἀκόμα νᾶμουνα Μπετόβεν, νὰ ἐρίζω
Τοὺς ἦχους ὅπου ψάλλονται στὸ δῶμα τ' οὐρανοῦ,
Ἄπὸ τὰ χεῖλη Χερουβειμ εἰς ἄσμα νὰ τονίζω
Τοῦ ἔρωτά μου τοὺς παλμούς, τὴν ἐμπνευσι τοῦ νοῦ.

Ἦθελα νᾶμουν ὅλα αὐτὰ μαζί, γλυκεῖα παρθένα,
Εἰς κόσμους αἰθερόπλαστους μὲ σὲ πάντα νὰ ζῶ,
Γιὰ μᾶς τὰ δυὸ νὰ λάμπουνε τᾶστρα τ' ἀσημωμένα,
Καὶ μόνο μου ἀντίζηλο νὰ ἔχω . . . τὸ Θεο !

Σέριφος, 1896.

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ
